

Nr. 14.
Anulu VI.
1882.

Gherl'a
15/27
Iuliu.

AMICULU FAMILIARU

Apare în 1/13 și 15/27 de a fie-carei lune. — Pretiulu de prenumeratiune pre unu anu e 5 fl., pre unu semestru 2 fl. 50 cr., pentru Romani'a și Tierile latine pre unu anu 13 franci — lei noi, pre unu semestru 7 franci — lei noi.

Despre importanti'a scólei in genere și in specialu despre importanti'a și necesitatea instructiunei poporale la romani.

DISCURSU OCASIONALU

rostitu de catra dlu P. Dulfu, directorulu scólei normale din T. Severinu, la solemnitatea impartírei premiiloru, care a avutu locu la 29 Iunie v. a. c. in sala primariei din acelu orasiu.

Onorabile Dle presiedinte, onorabili membri și onoratu publicu!

Cu vóce tremurátore și cu anima palpitanda de bucurie vinu adi, in numele corpului didacticu și a tinerimei scolare din acestu orasiu, a ve salutá și a ve multumi pentru bunavointi'a ce a-ti avutu-o de a contribuí cu present'i'a d.-vóstre la splendórea solemnitatii de adi. Si cine ar' poté se remana rece, in faci'a unui momentu atátu de serbatorescu? Cine se nu se emotioneze de bucurie in faci'a unei privelisce atátu de incántátore? De o parte barbati invértosiati in luptele vietiei, parinti și mume iubítore, ascépta cu neastemperu minutulu solemn, candu voru vedé pre fii loru silitori incoronati cu glória; de alta parte scolari teneri plini de viétia, eroi, intrati numai de eri in lupta, și astadi póte pentru prim'a óra invingatori, stau asceptandu cu acel'asi neastemperu momentulu in care se voru vedé distinsi pentru meritele loru in faci'a parentiloru, in faci'a unui orasiu intregu. Si teneri și betrani, copii și parinti suntu stapeniti de acel'asi sémtiu de fericire curata, care inaltia cugetulu și face se palpíte mai repede anim'a. Betranii s'au adunatu se asiste la triumfulu tinerimei și se pue coróna meritata pe fruntea viituti muncítore, trecutulu a venitu se incunune vittoriulu. Se póte inchipuí o serbatóre mai frumósa?

Erá obicei inca la strabunii nostri, la gloriosii romani in vechime, cá luptatorii bravi, cari se intorceau invingatori de pe campulu de resboiu se fía remunerati cu distinctiune in faci'a multimei intregi. Si care erá premiulu ce li se ofería pentru sángele versatu pe altariulu patriei? O simpla cununa de stejaru. Acésta simpla cununa inse avea pentru ei cea mai mare valóre, fiinducá li se punea pe frunte de catra stim'a și iubirea unui poporu intregu.

Ce alta este óre pentru noi din'a de astadi, decátu o ast'felu de serbatóre triumfala? Precum eroii din vechime, asia și elevii nostri, tenerii nostri luptatori, cari au intratu in lupt'a cu intunereculu ignorantiei, cu acestu dúșmanu ne-impacatu alu fericirei popóreloru, și din acést'a lupta au esítu invingatori; au se-si ice astadi premiulu meritatu pentru virtutea loru, au se fía incoronati intocmai cá si eroii din vechime, cu o cununa verde ce li o pune pe frunte stim'a și iubirea unui orasiu intregu.

Si ei merita acésta onóre, acésta distinctiune rara din partea d.-vóstre, onorati cetatieni! Cá-ci déca mai demulta sabi'a erá singur'a arma de apere a unei natiuni in contr'a altei'a, astadi acea arma este cartea, este cultur'a și inteliginti'a; déca cea mai solida garantia pentru viituriulu unui-statu erá o armata bine-organizata; astadi acea garan-

tia este scól'a, care póte mai multu decâtu o armata; si tinerii scolari, ce voru primí aci preste câteva minute distinctiunea cuvenita loru, suntu eroi formati in scóla si meniti a se luptá in viitoriu pentru binele acestei tieri, cu arm'a munciei, care este mai tare decâtu sabi'a de otielu.

„Dati-mi scól'a si voi transformá lumea intréga!“ a disu unu barbatu alu Europei.

Cá se ne convingemu despre adevéru aces-toru cuvinte despre poterea nemarginita a scólei, nu avem decâtu se asemenamu starea de adi a Romaniei, cu starea ei dela inceputulu secolului in care traímu.

Care erá sórtea Romaniei câti-va ani inainte de 1821? Ace'a cá Romani'a ce atunci nici nu esistá, ci in loculu unde se afla astadi acést'a tiera frumósa, vegetáu luptandu-se cu mórtea dóue provincii turcesci pe alu caroru teritoriu numele de romanu devenise unu nume de batjocura si de ocará. Unu intunerecu cumplitu domniá preste aceste nefericite provincii, fiindu-cá nu se aflá in totu cuprinsulu loru o scóla romanésca. Si pentru a sparge acestu intunerecu omoritoriu, fú de ajunsu o radia de lumina, fú de ajunsu o scóla infintiata in capitala Romaniei de catra nemoritoriulu Georgiu Lazaru.

„Se fia lumina!“ — díse acestu trimísu alu provedintiei, — si s'a facutu lumina. Din scól'a lui Lazaru au esitu Eliade si cu alti apostoli ai culturei nationale, cari mai in urma respândíra lumina prin tóte coltiurile tieriei. Prin acesti barbati si prin scólele infintiate de densii s'a formatu in urma din umiltele provincii turcesci mandrulu si respectatulu regatu de astadi care se numesce Romani'a.

Eta dar' onorabili cetatieni si iubiti scolari ce este scól'a si ce póte se face scól'a.

Mari si numeróse suntu progresele facute de Romani'a intr'unu timpu fórte scurtu numai prin ajutoriulu scólei; multe idei salutare, ce pareau ieri nisce visuri frumóse, dar' nerealisabile; astadi le vedemu realisate totu numai prin ajutoriulu scólei. O! dar' câte mai suntu inca de realisatu!

Am esitu din Egiptulu umilintiei si selaviei seculare, dér' suntemu departe inca de Canaanulu sfântu alu aspiratiuniloru nóstre. Scól'a inse care ne-a scosu din selavie, déca vomu contribuí cu totii la imbunatatírea ei, ne va conduce de siguru si in tier'a fagaduintiei, cum au fostu condusi odinióra Evreii nóptea prin pustiu de o colóna de focu cerescu.

In lips'a acestei colonne stralucitóre ostasii nostri, ori câtu de numeróse ar' fi, se voru cufundá cu noi cu totu in valurile peirei, cum s'au cufundatu ostirile lui Faraonu.

Cá se ne apropiamu deci câtu mai multu de idealulu aspiratiuniloru nóstre, avemu trebuintia de lumin'a cerésca a scóleloru.

Nu e de ajunsu inse de-a respândí lumina numai ici cóle in cercuri mai alese si mai inalte, ci trebue cá lumin'a se domniasca pretutindenea, in palatu cá si in coliba, in sate cá si prin orasie.

La noi inse radiele culturei adevérate au patrunsu pâna acum numai straturile mai inalte ale societatiei, lasandu stratulu mai de josu alu poporulu mare parte in intunerecu, precum sórele candu resare, luminéza mai antáiu numai vérfurile muntiloru si dealuriloru mai inalte, lasandu vaile adénci in umbra.

Avemu multi barbati luminati, dér' n'avemu inca unu poporu cultu, care se intieléga deplinu aspiratiunile acestoru barbati, si se fia capabilu a le si realisá.

A respândí deci lumin'a instructiunei câtu mai departe in masele poporulu: éta scopulu ce trebue se aiba in vedere de astadi inainte toti acei'a ce suntu insarcinati cu conducerea scóleloru din Romani'a; pentru ca poporulu este temeli'a unui statu si dela cultur'a si buna-starea acestui'a atérna fericirea statului intregu. Éta pentru ce trebue se ne bucuramu cu totii in acésta dí solemna, pentruca ea este o dí de serbatóre a invetiamentului, o serbatóre a scóleloru nóstre menite a respândí lumina in poporu, si aréta unu pasu alu acestoru scóle, unu pasu alu Romaniei intregi, facutu inainte pe calea progresului catra scopulu ei maretiu.

Suntu siguru, iubiti elevi premianti, voi flórea tinerimei scolare din acestu orasiu, suntu siguru cá diu'a de astadi va remané pentru totu-de-a-un'a ne-stérta din memori'a vóstra. Nu ve dorescu deci alt'a, decâtu cá suvenirea acestei díle maretie se ve otielésca poterile si premiulu ce veti luá in curéndu se ve servésca in tóta viéti'a dreptu indemnulu si incuragiare spre a urmá si mai departe lupt'a pentru lumina cu acelasiu zelu cu care a-ti inceput'o, fiindu siguri cá totu-de-a-un'a se ti riumfá. Mai alesu voi inse, elevi ai scólei normale, meniti a devení invetiatori ai poporulu, se nu uitati nici odata ce sfanta si importanta este missiunna vóstra. Voi sunteti chemati a scóte poporulu romanu din nóptea ignorantiei, in care se afla cufundatu, si a-lu indreptá spre lumin'a adevéruului si culturei. Si de-órece poporulu este temeli'a fie-carui statu, si cu câtu poporulu va fi mai luminatu, statulu intregu cu atátu va devení mai ferice, mai puternicu si mai respectatu inafara, potemu dice cá numai dela voi, invetiatori ai poporulu, atérna binele si fericirea Romaniei, in mânilé vóstre e depusu viitoriulu acestei tieri. Déca tier'a intréga

se p^ote asemena cu unu arbore, atunci poporul este radecin'a acestui arbore. Siliti-ve deci cu totii, voi lucratori in vii'a tiei, siliti-ve dicu, a desvoltá si fortificá acésta radecina cátu se p^ote mai multu prin caldur'a animei si priu lumin'a inteligentiei v^ostre.

Se nu uitati nici odata, cá implinindu-ve detori'a, respandindu cultur'a si lumin'a in poporu, ori-cátu de micu ar' fi cerculu activitatiei v^ostre, voi a-ti contribuitu la fericirea statului intregu, precum toti acei'a cari propaga coruptiunile si immoralitatea in poporu, suntu vermi ce rodu la radecin'a statului.

Pentru cá voi inse se poteti fi ace'a ce trebuie se fíti, amici sinceri si binefacatori adevirati ai poporului: se nu ve lasati nici-odata a fi condusi de vorbele acelor'a, ce afirma cá poporul romanu este trandavu, t^ompitu de minte si incapabilu de a se cultivá. Poporul romanu a dovedit'o in mai multe r^onduri prin fapte cá acei ce vorbescu ast'feliu despre densulu, nu suntu decátu nisce calomnatori. Elu nu are trebuintia decátu de barbati sinceri si devotati, cari se scie si se voiéscá a-lu conduce, a-lu luminá; si de tóte este capabilu. Conduceti-lu in lupta si va trebui s'admirati viteji'a lui; puneti-lu in scóla si ve-ti remané nimiti de fortiele lui intelectuali. Puneti-lu in fine la ori-ce arta séu maiestrie si ve-ti vedé cá elu este capabilu de-a se perfectoná in tóte. Elu este o materia bruta, din care potemu formá cu inlesn^ore totu ce ne place, numai se fimu maiestri destulu de capabili spre acést'a. Prin urmare nu poporul, ci voi iubiti elevi ve-ti fí de vina déca activitatea v^ostra de invetiatori poporali nu va dá fructele dorite. Impleniti-ve deci detori'a

totu-de-a-un'a cu zelu si insufletire, fara de a ve descuragiá in faci'a greutatiloru ce ve-ti intimpiná si atunci de siguru ve-ti triumfá. Aduceti-ve aminte in tempuri grele de unu G. Lazaru, de unu Eliade cari, cá apostoli ai culturei romanesci, au avutu si ei de a se luptá cu cele mai mari greutati. Urmati esemplulu acestoru apostoli, acesti'a se ve servésca de modelu, si implinindu-ve detori'a cu s^ontientia comune intregi ve voru binecuvéntá chiar' si dupa mórte, precum Romani'a intréga binecuvénta astadi memori'a lui Lazaru si Eliade.

Acum inse, iubiti elevi, preparati-ve anim'a si spiritulu, cá-ci se apropia momentul solemnu candu fia-care din voi va luá semnulu onórei si distinctiunei ce a meritatu prin silinti'a s'a desvoltata in cursulu unui anu, si candu unii ve-ti fí incoronati pentru zelulu si virtutea v^ostra, tocmai cá si eroii din vechime, cari se luptáu cu vitejia pentru a-si aperá tiér'a de duşmani. Si fíti mandrii de acést'a distinctiune, cá-ci si voi sunteti eroi, cari v'ati luptatu cu succesu si sunteti chemati a ve luptá in viitoriu pentru a scapá tiér'a de celu mai puternicu duşmanu, de intunereculu ignorantiei.

Inainte de a primí inse cunun'a meritata, inalati-ve cugetulu spre ceriu, si cereti dela atotputerniculu creatoriu viétia indelungata pentru toti acei'a, cari se intereséza de progresulu vostru, pentru toti acei'a cari s'au adunatu in acésta sala se asiste la glori'a v^ostra, contribuindu ast'feliu cu presentia loru la splendórea solemnitatiei de astadi.

Diceti toti cu mine impreuna: Se traiéscá on. domnu presiedinte alu acestei solemnitati! Se traiéscá onorabili domni membrii ai comitetului scolaru si on. publicu! Se traiéscá si se in floréscá Romani'a líbera si independenta!

LA BEATRICE.

Beatrice! celu ce are fericirea se traiéscá
Lánga s^onulu teu, — o viétia mai presusu de pamentésca —
Scie cá si eu cá densulu te iubescu inca si adi?
Cá 'n o dí a n^ostre animi s'au unitu pentru vecia
In dulcea copilaria,
Cáandu furámu sarutari scumpe de pre rumeni-ti obrazi.

Doi copii erám atunci, raiu de nevinovatia
Erá lumea 'n giurulu nostru, noi o dulce poesia
Sciám numa 'n ori ce parte se gustámu si se s^ontítmu,
Sub privirea mea copila! devenisi o mándra flóre
Si se te ferescu de sóre
Te stringému la s^ona, si ast'feliu ne-amu treditu cá: ne iubímu.

Si te iertu, si nu te blastemu, sciu cá nu tu esci de vina
Si cá anim'a ta draga! cá si-a mea de tristu suspina
Si cá vecinicu suntu unite prin unu doru domnediescu,
Blastemu inse pân' la mórte lumea vana si stricata,
Ea ce pune baricada
Intre animi inocente, anime ce se iubescu!

Si-am plecatu apoi departe in o trista pribegire,
Tu scii numai cu ce gele ti-am strinsu mân'a la pornire,
Ochii, animele n^ostre par' cá-si dáu unu bunu remasu
Si de-atunci in a mea viétia s'au stinsu dícle frumóse
Si mii lacremi dureróse
Aflu 'n calea mea pribeaga, si in urma-mi lacremi lasu.

Nu sciu de ce diu'a nóptea te diarescu in lumea intréga
Si din dí in dí te aflu totu mai scumpa si mai draga,
Si cá 'n s^onulu meu pustiulu se latiesce totu mai multu
Si de-si adi altulu fura sarutarea ta divina
Precáandu anim'a-mi suspina
Dea-si traíi o viétia 'ntréga — nu nitu dulcele trecut...

V. B. MUNTENESCU.

REBUNAREA.

— Drama originala in 5 acte. —

ACTULU IV.**SCEN'A VIII.***Joanu :*

Nu potu sperá nici unu bene, de cându s'a dusu si nici unulu nu se re'ntorce. (se aude sgomotu si mai multe voci) Mi se pare că audu cev'a sgoimotu. Suntu mai multi. Dómne feresce-me!

SCEN'A IX.

Petrescu — intra ajutat de *Hintiescu* si *Padureanu* cu unu medicu in urma.

Hintiescu :

Nu-ti fia frica amice, tóte se voru întorce spre bine.

Mediculu :

Ran'a e usióra si se va vindecá curundu, numai pacientia.

Petrescu :

Mai bine me-ati fi lasatu se moriu, cu multu mai bine erá, decátu că me-ati adusu in acésta casa, care din paradisu ce mi-a fostu astadi este prefacuta in o masina de tortura!

Padureanu :

Lasa amice, — tempulu tóte le vindeca.

Petrescu :

Póte se-mi vindece ran'a, anim'a inse nici odata! Oh! că-ci nu me-ati lasatu se moriu eu, decá nu am potutu omorí pe miserabilulu acel'a, pe lotruiu, care mi-a rapitu totulu, si mi-a lasatu ace'a ce nici unu pretiu nu are mai multu inaintea mea — viéti'a! (voiesce se se redice, dar' nu póte.) Oh!..

Mediculu :

Stái liniscitu! nu te clati încátu e cu potintia!

Hintiescu :

Dar' bene amice, — cum de-ai ajunsu in societatea acelui Fretwel?

Petrescu :

Cum a ajunsu elu in societatea mea?

Hintiescu :

Totu un'a e.

Petrescu :

E prea lungu, se-ti potu enará acuma, scusa-me pâna de alta-data.

Hintiescu :

Nu mi se pare pre omulu acel'a, unu veneticu fara ocupatiune, si totusiu cu o pusetiune atátu de inalta, e fórte suspiciosu, apoi se vèresce pre totu loculu si produce scandaluri.

Padureanu :

Dar' de unde cheltuiielele cele multe?

Mediculu :

Déca nu are elu, au altii, — ei, dá nu scéti că are o multíme de amorese.

Petrescu :

Ticalósulu de elu!

Hintiescu :

Si apoi de unde a venit a aici?

Padureanu :

Draculu scie.

Mediculu :

Omulu acel'a intr'adeveru e o napasta pre orasiulu acest'a, — ori încátrou te duci, totu de elu te lovesci.

Hintiescu :

Politi'a ar' face fórte bine decá pe ómeni de acesti'a i-ar' luá la trei-parale.

Padureanu :

Asiadara, da uiti că suotu ómeni, cari sciu falsificá si documinte, — cu parale nu e lucru greu a trece omu de omenia, cu atátu mai vèrtosu cându cenév'a se bucura de reputatiunea lui Fretwel.

Hintiescu :

Pâna acumu nu me-am interesatu multu de densulu, dar' acum'a dupa ticalosf'a ast'a mi-ar' placé se sciu că ce póma e, si de unde a resaritu aici.

Padureanu :

Speru, că nu o va duce pe uscatu pâna in sfèrsitu.

Mediculu :

Asia cugetu st eu, dar' se-lu lasamu la naib'a, — Cum te mai sèntiesci frate Petrescu?

Petrescu :

Ast'a me dóre că prea bine me sèntiescu, — me dóre că sèntiescu; asiu dori se numai sèntiescu nemica.

Mediculu :

Lasa cugetele la o parte, fii liniscitu, nu te intaritá, remâni asia pâna voi studiá mai bene ran'a, că apoi 'ti voiu prescrie cev'a. Ar' fi bene se te culci.

Petrescu :

Nu me voiu culca, dóra voiu mori mai curundu, nu sciu pentru ce se traiescu; amiciloru nu ve superati pe mene, asia este că nu ve ve-ti superá, dar' ve rogu se me lasáti singuru, 'mi este rusine de mene inaintea vóstra.

Mediculu :

Intr'adeveru decá í-i marimu dorerea, eu consulte se ne retragemu.

To'i :

Mergemu! (esu.)

Mediculu :

Mai tardiu éra si te voiu visitá! Servitoriule, ochii si stapènulu, me-ai intielesu? (ese.)

Joanu :

Intielesu domnule!

SCEN'A X.*Joanu, Petrescu.**Petrescu :*

Joane, poti merge si tu.

Joanu :

Intielegu stapène, dar' mediculu mi-a demandatu se grigiescu de stapènulu, si vedu că stapènulu patimesce greu.

Petrescu :

Fà dar' ce vei voi!

Joanu: (esîndu.)

Óre ce se mai fia si ast'a? si dóm'n'a nu scie nemicu, me infiorezu de ventrea ei.

SCEN'A XI.

Petrescu:

Am voítu se moriu, dar' nu am potutu, sórtea atátu e de tirana încátu nu me lasa nici a mori. Oh! Eleno, Eleno! óre meritátám eu asiécev'a? Trebuie se începú procesulu de divortiu, si inca câtu mai ingraba. Chiar' acum me ducu la judecatoria. Dar' ce va fi cu sermanii copii, ei nu suntú de vina. Nu, — pre ei nu-i voiu lasá, ori ce va fi. Mam'a lorú nu mai are locu in cas'a mea, — nu vréu se-mi pórté numele o femeia stricata. Haide, dar' nu me potú scolá! ran'a me dore! sunt tare debilu! Nu potú face nemicu. — Joane! (suna unu clopotielu.)

SCEN'A XII.

Joanu, Petrescu.

Joanu:

Poruncesce stapêne!

Petrescu:

Ajuta-mi!

Joanu:

Unde voiesce a merge stapênelu?

Petrescu:

Condú-me in odai'a mea! (Petrescu ajutatú de Joanu se departéza prin usi'a din drépt'a.)

SCEN'A XIII.

Elen'a:

Am alergatu mai totu orasiulu! Ah! nu mai potú de ostenita. Dar' nu mi-a sciutu spune nimene nemicu. In urma am întielesu, cá l'a vedíutu cu mai multi domni. Dar' unde s'a dusu? — Am venitu se vedíu nu cumv'a a réntornatu acasa?

SCEN'A XIV.

Joanu, Elen'a.

Joanu:

Sermanulu meu stapênu, de-abia l'am potutu culcá. (vedíendu pre Elen'a.) Dar' éta stapêna, — si póte cá nu scie nemicu.

Elen'a:

Joane ce se me facu? Unde se-lu mai cautu? L'am cautatu totu orasiulu si nu l'am gasitu... Si tremuru de grigi'a si de temereu ce am pentru dósasulu. Cene scie unde s'a dusu si ce va face!? Am venitu se vedíu nu cumva s'a réntorsu acasa, si se vedú ce-mi facu copii, — dar' érase voiu merge, si si tu vei merge, — vomu scirici in tóte partile, si trebuie se-lu aflamu, — trebuie se-lu convingemu, despre ratacirea cea mare in care a cadíutu, gatesce-te Joane si se mergemu curundu, haide, grabímu.

Joanu:

(Sta nemíscáta.)

Elen'a:

Dar' ce? Si tu inca 'mi refusi ajutoriulu! Da, cá-ci si tu me credi pecatósa. Oh! nenorocit'a de mene!

Joanu:

Me juru dómna, cá nu ve credu asia!

Elen'a:

Atunci de ce nu ti-e mila de mene?

Joanu:

Si in focu voiu merge de-mi ve-ti poruncí, — dar' asta-data nu e de lipsa.

Elen'a:

Da ce dóra a venítu?! . . . Si tu nu-mi spui nemica? Ce dóra i s'a întemplatu cev'a? tu scí si nu vréi se-mi descoperi. — Vréu se-lu vedú! vréu se-lu vedú! Unde e?

Joanu:

Stapênelu este in odai'a s'a.

Elen'a:

'Ti multiemescu tfe Domnedieule, — si tfe Joane! (se repediesce spre odai'a lui Petrescu) Teodore! Teodore!

Petrescu: (din odaia.)

Indereptu. — nu profaná acésta casa.

Elen'a: (cade in usi'a odaiei.)

(Va urmá.)

Sperantiele miele.

In zarea departata se pierdu, disparu cá ventulu
Unu stolu de rúndunele, sburandu incetisiuru;
Asia-'mi disparu si mie din sufletu dulci sperantje,
Si crud'a desperare resare 'n loculú lorú.

Cându primávér'a vine, cu sinulu de verdétia,
Vinu míi de rúndunele pre tiermulu romanescu;
Dar' anim'a-mi zadarnicu ascépta dulci sperantie,
Cá-ci si cari le mai are, disparu, — o parasescu.

De-acum'a sbóre paseri prin lunc'a recorósa
Seau vie rúndunele ori duca-se 'ndereptu,
Nemicu, nemicu pre lume, nu curma-a mea dorere;
Oh! vino dulce mórté, vin' iute cá-ci te-aseptu.

Blasin, 1 Maiu 1882.

GEORGIU SIMU.

Mancu-ti guriti'a . . .

Máncu-ti guriti'a plapánda,
Ce cantare trista canta!
Par' cá 'n jale esci nascuta,
Si in jale invescuta!

Spune-mi ce tí, ce te dóre,
O consórtá plangatóre?!
Póte n'affi consolare,
Nicairi in lumea mare? . . .

Ori câtu cercu, io nu scíu ce tí,
Dar' cantarea T'a-a intristatíi
Anim'a asia-mi strabate:
Incátu si ea, plangéndu bate!

Kétegyháza.

JOȘIFU I. ARDELEANU.

Le'a s'eu amoru si on'ore.

Romanu de Elis'a Modrach.

Intr'o dt' si află unu pretestu spre a se departă pre câtuva tempu din cas'a veduveloru si impoterita de amору, ce intaresce si anim'a cea mai fric'osa, se puse pre cale catra Beechrove.

Eră o deman'etia frum'osa si minunata. Desetulu din apropiarea castelului, catra care inaintă, eră infrum'se-tiatu cu rose selbaticе, f'enule de curundu cositu res-pandia mirosuri dulci si zefirulu suflă blāndu si linu.

Pasindu inainte prin padure se pierdū in cugete profunde. Mii de suveniru si impresiuni din trecutul ei i venira in memoria. 'Si aduse amente Je dilele frum'ose din cas'a incungiurata de verd'etia din Ashwood, unde petrecuse unu visu scurtu de fericire cu acelu pierde-v'era frum'osu, pre care la inceputu 'lu iubise cu atāt'a focu, de copil'a cu peru suriu, pre carea o divinisase cu atāt'a pasiune si de bunulu si intieptulu medicu, care avū unu capetu atātu de tragicu — apoi i se indreptarā cugetele spre strainulu, care i concrediuse copil'a.

Ōre comis-a dins'a nedreptate cu ace'a, cā de atāt'i'a ani l'a lasatu in nesiguranta despre s'orte a ficei sale? Ōre pecatuit-a cu ace'a inontra lui? Ar' fi trebuitu ōre se ascepte cu pacientia reint'orcerea lui s'eu se-lu fi inscientiatu despre schimbarea domiciliului? De l'ar fi mai vediutu cāndu-va, ōre nu ar' fi incarcatu-o cu imputari? Ea 'si aducea inca amente de figur'a lui inalta si svelta, de faci'a lui frum'osa, carea se parea intristata cu atāt'a profundime si de ochii lui melancolici, cari i se pareau, cā descoperu la lumea intr'ega cumca d'insulu si-a inmormentatu anim'a deodata cu pre jun'a si frum'osa sa so'cia.

Deodata deveni palida cā m'orte, — t'ote membrele i tremurāu cā frund'i'a. Ea 'si redicā manile, cā si cum ar' vofi se delature o lovitura puternica, pentruca inaintea ei se oprī tocmai acelu barbatu, ce-i concrediuse copil'a, si o mesurā cu nesce cautaturi aspre si despretiuit'orie.

Cātev'a minute stateau ambii inmarmuriti fārā a d'ice unu cuventu, — elu cu fisionom'i'a severa, superba si amenintiatoria, ea incovaiata si tremuratoria.

— Te cunosc bene, d'ise elu in fine cu voce dura. Frānta de totu, ea i cadidū la petiore.

— Muiere! strigā elu cu violentia, unde e copil'a mea? Ea tacū acoperindu-si faci'a cu m'ānile.

— Unde e copil'a mea? repeti d'insulu. Eu ti-o-am concrediutu t'ie, unde e?

Busale ei palide se deschisera si sioptira unu respunsu abia audibilu. Elu nu o intielese.

— Unde e copil'a mea? intrebā d'insulu. Unde o-ai lasatu pentru D'dieu, respunde-mi! o implorā elu.

Ea murmurā cāteva cuvinte neintielese si elu se plecā asupr'a ei si pierdiendū-si rabdarea, d'ise cu voce puternica:

— Nu sum prea pacientu, Margareta Dornham, si dt'a me supuni la o proba f'orte aspra. Te intrebū in numele ceriului, ce ai facutu cu fic'a mea?

— Nu i-am facutu neci unu reu, gema dins'a.

— Traiesce s'eu e morta? intrebā contele cu o linisce ingrozit'oria.

— Ea traiesce, respunde muierea plangūdu.

Contele de Mountdean 'si redicā respectuosu faci'a catra ceriulu albastru.

— Multiamita lui D'dieu! d'ise elu cu pietate si apoi intorcūnduse catra muiere continuā: Traiesce si e sanet'osa?

— Ba, sanetosa nu e, dar' va fi. O, domnule ier-ta-me! P'ote cā am lucratu neintieptiesce, dar nu am voitu se facu decātu bine.

— Acel'a a fostu unu modu deosebitu de a face „bine,” d'ise elu, ascundiendū pre fica dimaintea ochiloru parentelui ei.

— Ah, domnule, respunde Margaret'a, la ace'a neci nu am cugetatu. Ea a ōcupatu loculu copilei miele re-pausate, cā si cum eu 'mi-asiu fi recapetatu copil'a pro-pria. Nu-ti potiu descrie, cātu de multu o iubiām. Capulu ei micutiū se odichniā pre pieptulu meu, m'ānile ei dragalasie me desmierdāu, vocea ei delicata 'mi sioptiā cuvinte dulci de magulire. O iubiām atātu de intimu, tocmai cā pre copil'a mea, continuā dins'a cu vocea in-trerupta de suspine. T'ota lumea erā aspra, rece si cru-dela catra mine, — copil'a erā totudeaun'a blanda; tota lumea me insielā, — copila erā totudeaun'a fidela. T'ote fibrele animei miele bateāu numai pentru d'ns'a, si toc-mai precāndu incepea a anblā si a al'ergā si devenise o copila delicata, dulce si grati'osa, unic'a bucuria a animei si unic'a radia de s'ore a vietiei miele, tocmai atunci a moritu bunulu doctoru si ea a remasu numai in grigi'a mea.

Ea se oprī cāteva minute, cāci intregu trupulu i tremurā de suspine violente.

Contele se plecā spre dens'a si-i d'ise amicabilu.

— Sum convinsu, cā numai din iubire ai pecatuitu atātu de greu inontra ficei miele. Descopere-mi t'ote fārā frica.

— Erām tocmai in cas'a doctorului, cāndu 'lu adu-sera mortu; me aflāmu cu micuti'a Lea tocmai in chili'a lui de locuitu si vediendū confusiunea, ce causase acelu evenimentu mi-am adusu amente de laditi'a de stejaru si fārā de a-i dice cuiva vre-unu cuventu, am apucatu-o si am ascunsu-o sub naframa.

— Dar' spune-mi, intrebā contele amicabilu, pen-truce ai facutu ac'est'a?

— Dupa atāt'a tempu nu-mi mai aducu amente de motivulu acelie fapte, respunde ea. Indemnul principalu inse a fostu t'ēm'a, cā prin ace'a se-ar' pot' smulge dela sinulu meu favorit'a mea. Eu cugetām, cā d'eca voru luā laditi'a nesce straini si voru aflā din d'ns'a cene e copil'a, indata mi-o voru luā si nu o voiu mai revede. Sciām, cā laditi'a contiēnea tote papirele referit'orie la copila de-ace'a o am luat.

— Atunci nesmintitu cunosei istori'a ei? intrebā contele.

— Ba, respunde ea repede, eu nu am deschisu la-diti'a neci odata.

— Nu ai deschisu-o de locu? repeti elu uimitu.

— Nu domnule, neci nu am atinsu-o baremi inca si acuma sta invalida in nafram'a mea cea vechia, cu care o am luat.

— Dar' pentruce nu ai deschisu-o intrebā elu si mai uimitu.

— Pentrucā nu voiām se sci, a cui e copil'a; me temeām, cā ac'osta descoperire 'mi va impune si oble-gamentulu de a o redā.

Contele se uitā la d'ns'a cu mirare. — Ce taria si slabitiune, cāta ones'itate si falsitate, cātu amoru si egoismu erāu cuprinse in acestu modu de lucrare!

— Apoi, continuā Margaret'a, din t'ema, cā dupa eum me infricāu omenii voiu fi silita se dau copil'a intr'-unu institutu de copii gasiti si pentru unele neplaceri ale so'ciului meu, mi-am parasitu locuint'a si m'am

asediatu in Londr'a, luându si copil'a cu mene. Acolo soçiulu meu a ajunsu in incurcaturi si mai mari, dar' eu totudeaun'a m'am ingrigitu din respoteri pentru scump'a copila. A fostu bene imbracata, ingrigita si bene-crescuta; si preste totu ea a fostu impartasita in educatiunea unei dame alese.

— Dar', replicà contele, nu ai cetitu neci odata anunçurile miele.

— Nu, domnule, respunse ea, eu nu amu cetitu de locu jurnale.

— E curiosu, cà in Londr'a unde s'au facutu atâte cercari, ai remasu nedescoperita, dise elu. Ce feliu de incurcaturi furè acele, in cari s'a amestectu soçiulu dtale?

— Elu a comisu unu furtu, si deorece mai fusese odata pedepsitu, sententi'a dictata asupr'a lui a fostu fòrte aspra.

— Si dici, cà fiic'a mea traiesce si nu se afla bine? Unde e?

— Te voiu conduce la dens'a, fù respunsulu, — deca vi sei numai decātu.

— Da, nu voiescu se pierdu neci unu momentu, respunse contele repede. Acum inse e timpulu, Margareta, cà se cunosci numele meu si a fiicei miele. Eu sum contele de Mountdean, si dins'a e lady Lea Chazlewood.

La audiulu acestei faime, dins'a se sparià si mai tare.

Ea se redicà din genunchi si se puse inaintea lui.

— Déca amu lucratu nedreptu, mylord, atunci me rogu de iertare. Credeám cà tóte le facu bine. Asia dara copil'a, pre carea o iubiám si pre care am ingrigitu-o, erà o dama alesa?

— Se nu pierdemu acum neci unu minutu, dise elu. Unde e fiic'a mea?

— Ea locuesce chiar' aci in vecinatate, dara pre josu totu nu potemu ajunge eurendu, cà-ci totu e cam departe, — respunse Margareta.

— Dar' suntemu apròpe de orasiulu Lynton, abia suntu douedeci de minute pâna acolo, vomu merge la unu otelu si vomu conduce o trasura. Abia acceptu tempulu revederei.

Lui nu-i venise in minte se o intrebe incatròu pornisè. Intregu sufletulu seu erà cuprinsu de cugetulu fericitu de a-si revedé copil'a — copil'a iubitei sale Lea, — fiic'a s'a iubita, pre care de atâti'a ani o credea pierduta si o cercase atâta in desiertu. Elu nu vedea nemicu din splendòrea de vera a paduriloru prin cari treceau, — elu nu audià cânteculu paseriloru selbatece, — nu-lu interesà neci lumin'a mândra a sòrelui, neci umbr'a reeoròsa a arboriloru. Anim'a lui erà aprinsa in flacari luminòse de esaltare, elu 'si vâ revedé unic'a fiica, copil'a sa pierduta, — fiic'a acarei vòce dulce inca nu o audise.

— Spune-mi, dise elu oprindu-se deodata si privindu la Margareta, — dta ai vediutu pre soçi'a mea cà morta, — sémèna fiic'a mea cu dins'a?

Margaret'a respunse repede:

— Sémèna, numai. dupa opiniunea mea, e cu multu mai frumòsa.

Ei ajunsera la celu mai alesu otelu din Lynton si contele conduse numai decātu o trasura. Nu erà de pierdutu neci unu minutu, — timpulu erà inaintatu.

— Dta cunosci calea, — dise elu catra Margareta — ai bunatate a-i dá cocierilui indrumarile de lipsa.

Lui neci nu-i plesni prin minte a se informá despre locuint'a fiicei sale séu a intrebá, cà maritata e, ce ocupatiune are, séu asiá ceva, — se ocupà cu o singura idea, cumcà a reaflatu-o si nu o va mai lasá dela sinulu seu.

In decursulu intregi caletorii dinsulu 'si tienù faci'a acoperita in mâni si multiamià ceriului, cà i-a recondu su in bratiale s'ale parintiesci pre fiic'a iubitei sale Lea. Elu nu bagà in séma frumsetiele si minunile naturei, de cari erà incungiuratu, ba nu recunoscù neci vechi'a si pitorésca casa a veduveloru, pre care eu pucinu mai inainte o admirase atâtu de multu. Elu vediù inaintea ochiloru numai unu edificiu mare, fàrà de a intrebá baremi, cà ore fiic'a sa locuesce aci cà stepèna séu cà servitòria, elu scià numai cà trasur'a s'a opritu aci si cumca acum 'si vâ revedé fiic'a multu dorita.

In fine se aflá intr'unu vestibulu mare, decoratu cu flori si ascernutu cu tapete de Indi'a si Margaret'a Dornham stá inaintea lui tremurându.

— Mylord, dise ea, fiic'a dtale e bolnava, si me temu, cà emotiunea i va periclitá vieti'a. Spune-mi asiadara ce se facu?

Elu-si readunà cugetele si ideile s'ale imprasciate.

— Se conchidu din aceste cuvinte, cumcà dta in totu decursulu vietiei sale ai lasatu-o in nesigurantia facia de istori'a ei? intrebà contele.

— Ea a fostu educata in credinti'a, cà e fiic'a mea, — respunse Margaret'a, — ea nu scie mai incolo nemicu.

Contele se uità la dins'a incruntat.

— Acés'ta e o injuria infama si crudela. Condu-me momentanu la dins'a.

Margaret'a palida si tremurânda i aretà calea.

Contele erà atâtu de miscatu, încâtu i se parea cà anim'a neci nu-i bate, — cà o negura désa se respansece asupr'a ochiloru sei, cà undele marei se sbateáu in urechile s'ale. Elu navaliá inainte, cà unu smintitu.

O ceriule! erà ore posibilu, cà dupa atâti'a ani se revadia pre fiic'a neuitatei sale Lea, — pre scump'a s'a copila perduta?

Indata dupa ace'a statea inain'ea unei facie frumòsa, incadrata cu unu peru auriu, — nisce ochi albastri profundi plini de pasiune, poesia si melancolia cautarà la dinsulu; busale rosi de o finétia remarcabila, ba intréga fisionomi'a dragalasia cu espresiune casta si pura 'lu implura de fiori miraculòse.

Elu contemplà acésta fientia angerésca cu uimire si compatimire, cu iubire si doru invapaiatu si apoi observà, cà o umbra de frica i intunecà ochii albastri cà ceriulu serinu.

— Lea! dise elu cu voce lina si blânda.

Ea se uità la dinsulu cu uimire.

— Lea! — repeti dinsulu.

— Eu — eu nu te cunosc dlu meu, respunsè ea uimita.

Cându a intratu ea siedeà pre una sultanina asediata aproape de feréstra. Lumin'a sòrelui, ce lucià limpede asupra ei, se reversà asupr'a perului auriu si a trasuriloru fine cu o frumsetia suprapamentèna, feerica.

Cându i-a pronunçiatu numele se redicà de prepatu si in acestu momentu sémènà cu mama s'a atâtu de multu, încâtu dinsulu numai cu mare ostenèla s'a potutu retiené de-a nu o stringe numai decātu in braciiale sale. Dar' i veni in minte, cà prin acés'ta o vâ

spăria, ce'a ce, prelânga nemarginită ei fragedime putea se-i fia periculosu.

— Dta me numesci Lea, — repetă dins'a, — si eu nici nu te cunosc.

Contele înainte de a-i răspunde se întorse ca tra Margaret'a.

— Parascesce-ne pre unu minutu! se rogă dinsulu.

Dara lady Arleigh 'si intinse manile ca tra dins'a.

— Acésta dama e mam'a mea, dise ea; nu ai dreptu se o tramiti dela mine.

— Nu voiu lipsi multu, Lea. Trebuie se asculti, ce-ti va spune domnulu acest'a si se nu te prea emotionezi. Margaret'a se retrase si inchise usi'a cu ingrigire.

Lady Arleigh si contele steteau fația in fația, fără de-a dice unu cuventu.

— Dta me numesci Lea, dise ea in fine, si de-partezi pre mam'a mea de aci. Ce poti avé de a-mi spune?

De-odata i plesni prin minte unu cugetu.

— Lordulu Arleigh te-a tramisu la mine? întrebă ea cu perplesitate.

— Lordulu Arleigh? repetă elu cu mirare. Ba, dinsulu nu are nemicu cu ace'a, ce voiescu a-ti spune eu. Siedi, că-ci esti foarte mișcata, si eu 'ti voiu spune motivulu visitei miele.

Nu-i veni in minte se întrebe, pentruce a amen-titu pre lordulu Arleigh. Dins'a de diumetate obosita, de diumetate ingrigiata, se lasă pre pitu si contele se puse lângă ea.

— Lea, incepă elu, vréi se me privesci bene si se recugeti, că ore fația mea nu-ti revóca in memoria neci unu visu, neci o savenire? Dar' ce nebunia dela mine, că-ci ace'a e si imposibilu! Cum 'ti vei aduce amente, ca-ci ochii tei de copila numai unu minutu se odichnira asupr'a ei?

— Nu, nu-mi aduce amente, response lady Arleigh cu amicalitate, se te fi vediutu cânduva in viétia mea.

— Serman'a mea copila! response elu intr'unu tonu plinu de intimitate si dorere, încátu dins'a incepă a se inspaimentă, sermana copila, acést'a e o lovitura foarte crudela a sortiei!

— Dóra nu esti, — dar' nici nu poti se fii, dom-nule acel'a, pre care 'lu vedeam câteodată in patri'a mea, — in leaganulu copilariei miele, — de care 'mi aduce ceva aminte, — care me amusă aretându-mi orologiulu si ducându-mi cu trasur'a la preamb'are?

— Nu, Lea, eu nu te-am vediutu neci odata cá copila, eu te-am parasitu, cându erái de doue séu trei dile. De atunci nu te-am mai revediutu, desf am spesatu o avere intréga cu cercarea t'a.

— Ai facutu-o acést'a? dise ea uimita. Dar' cine esti dta?

— Tocmai acést'a asiú dorí se ti-o spunu, fără a-ti causá spaima. Lea — ceriule, câtu de minunatu 'mi pare, că in fine érasiu potiu pronunciá acestu nume! — Tu ai crediutu totudeaun'a, ca acésta buna muiere, ce tocmai a parasitu chili'a, e mamata adeverata?

— Da, totudeaun'a response ea uimita.

— 'Ti va causá spaima séu dorere déca vei audí, cá acesti omeni nu santu inruditi cu tene neci câtu de puciau, ci muierea acést'a a fostu condusa numai de doica pentru tine, de-orece tocmai atunci i-i murisè copilulu.

— Nu potiu crede, esclamá dins'a tremurându cu violentia. Cine esti dta, care 'mi spuni acést'a?

— Eu sum Hubert, contele de Mountdean, response elu, si déca voiesci se me asculti, 'ti voiu spune, cine sum mai departe.

— Te rogu spune-mi, replică dins'a amicabile.

— Eu sum tatalu teu, Lea, si celu mai frumosu tempu din viétia l'am intrebuintiatu spre cercarea ta.

— Tatalu mieu! dise ea cu voce debila. Asiadara eu nu sum fic'a unui criminalistu — tatalu mieu e unu conte?

— Eu sum tatalu teu, repetă contele, si tu, copil'a mea, ai cu totulu fația mamei tale.

— Si ea — carea tocmai ne-a parasitu — nu e neci in o legatura cu mine?

— De locu nu tremurá copil'a mea. Asculta si fi tare. Puneti manile intr'ale miele pânăce 'ti voiu enarà o istoria adeverata.

Elu i prinse mânile ei tremurându si-i enarà istori'a vietii sale, a casatoriei si a acelei caletortii fatale, impreunate cu mórtea repentina a mamei sale, tóte aceste in cuvente scurte si chiare cari nu lasara neci o indoiel'a despre adeveratatea loru.

— Despre portarea doicei tale nu facu neci o amen-tire, — a fostu crudelu si neconvientiosu din partea ei, — inse deórece iubirea ca tra tine a fostu caus'a nelegiurei s'ale, se lasamu lucrulu intru-atât'a. Acum trebuie se te incerci a uita nefericitulu trecutu, copil'a mea, si eu me voiu încercá a-ti oferí in venitoriu re-bonificare splendida pentru multele suferintie din trecutu. Me infioréza cugetulu, cá fic'a si eredeá mea Lady Lea Chazlewood si-a petrecutu junéti'a sub unu velu atátu de tristu.

Elu nu capetă neci unu response si privindu mai de-aprópe observá ca de pre fația ei disparuse tóta colórea, cá genele albe i-a acoperitu ochii albastri, cá busale palide i-eráu de diumetate deschise si reci — ea lesinase.

Elu ingenunchiá lângă dens'a si o strigá cu cuvinte pasionate, i sarutá fația palida si se nisuiá a o readuce la cunoscinti'a de sine; apoi trase clopotielulu cu violentia. Margaret'a intrá cu grabire.

— Vedi! dise contele de Mountdean, am fostu câtu se póte de precautu, — totusiu privesce: éta opera dtale!

Margaret'a ingenunchiá langa frumós'a lesinata.

— Mi-asiú dá bucurosu viétia déca asiú poté re-pará reulu comisú in trecutu, dise dins'a. O mylord, poté-mi-vei iertá, candu-va?

Elu vediú amorulu pasionatu cu care se alipiá acésta muiere de copil'a lui, — elu vediú si se convinse, cá acést'a erá amorulu maternu cu tóta fragedimea, fidelitate si devotamentulu, cé-lu caracterisza, — de ace'a nu se putea mania pre dins'a, cu atátu mai vèrtosu, că-ci se convinse si despre ace'a, cá dorerile ei eráu mai pre susu de ori-ce întipuire. Spre nespús'a lui bucuria Le'a 'si dechise ochii sei albastrii si-lu priviá cu uimire, apoi i intinse man'a.

— Tata! dise ea — esti tu intru adeveru tatalu mieu?

Elu o sarutá.

— Lea, response elu, anim'a mea e prea plina de bucuria pentru de a gasi cuvinte... In decursa de 17 ani te-am cercatu si in fine mi-a succesu a te adá. Acum avemu de a suplini amorulu si fericirea pentru 17 ani, scump'a mea copila.

— Tóte aceste 'mi paru cá unu visu fericitu, dise ea. — Potu se fie adeverate?

Preste fația ei frumóse se revarsá o rosíetia intunecata si plecandu-si capulu dragalasiu siopti abia audibilu:

— Tata! scie de acestea lordulu Arleigh?

— Lordulu Arleigh! repetă elu. Acum a dou'a ora te audi amintindu-lu, copil'a mea. In ce relatiune stai cu elu?

Ea se uită la diusulul cu uimire.

— Nu scii nemicu despre acést'a? întrebă dins'a. Nu ti-a spusu nime, că lordulu Arleigh e soçiulu meu?

* * *

In acésta demanétia de Juniu, lordulu Arleigh se sentiá de totu indispusu. Lumea desí in acestu anu-tempu e frumósa, mândra si încântátoria, pentru densulu nu avea neci unu farmecu, elu nu se aflá indemnatu a participá la bucuriile si placerile ei. Pentru ce-lu tractá pre densulu sórtea cu atát'a asprime? Pentru ce-i rezervase pocalulu amaratiunei plinu in abundantia?

Contele Mountdean, care de câteva dille petrecea la diusulul, spre a-i mai marí inca indispusetiunea, disparuse astadi fărà de urma. Des-de-demanétia esise cu propusulu de-a face o preambulare lunga prin padure, spunéndu, că nu se va re'ntorce pâna catra amédi la dejunu. Erá trecutu dela amédi, dejunulu erá gata si contele nu mai veniá. — Lordulu Arleigh ce e dreptu nu erá neliniscitu pentru îndelungat'a lui absentia ci pentruca doriá a petrece in societatea lui placuta.

In fine se decise a-lu cercá. Póte-cá ratacise prin padure séu apucase pre o cale gresita. Erá tempulu delu cautá, căci trecuserá deja mai multe ore dela terminulu de re'ntórcere celu ficasé diusulul. Lordulu Arleigh 'si luá canii sei favoriti, Nero si Venus, si apucá calea spre a cautá pre amiculu seu.

Elu se duse prin padure si prelanga drumulu de tíera in josu, dar' nicairi nu dede de urm'a contelui. De siguru se va fi întorsu pre alta cale a-casa, cugetá lordulu si porní îndereptu catra Beechgrove. In loculu contelui aflá unu curieru calare, ce-lu acceptá.

Sum incredintiatu, mylord, dise elu, a-ti inmanuá acestu biletu si a te rogá se nu pierdi neci unu minutu.

Uimitu preste mesura, că ore ce s'a intemplat, lordulu deschise biletulu si ceti:

— „Jubite lord Arleigh!

Am aflatu ceva atátu de miraculosu, câtu nu amu cuvinte se ti-lu descriu. Eu sum in cas'a veduveloru in Winiston. Viná numai decátu, fărà de a pierde vre unu minutu.

Mountdean.“ —

In cas'a veduveloru? cugetá lordulu Arleigh.

— Insu-si contele de Mountdean ti-a datu acestu biletu? întrebá elu pre curieru.

— Da, mylord, si m'a provocatu se alergu, cá si cându mi-ar' fi in jocu viétia si se ve rogu a face acésta cale cu ace'a-si repediune.

E vatematu? S'a intemplat cev'a nenorocire?

— Nu am auditu neci de o nenorocire, mylord, dara cându mi-a datu scrisorea, contele parea fórte emotionatu si confusu.

Lordulu Arleigh demandá numai decátu se-i puna siéu'a pre celu mai banu calu de alergatu si porní in galopu.

Pre cale densulu se pierdú in meditatiuni adénci. Ce se însemnéze tóte acestea? Contele de Mountdean in cas'a veduveloru!? Elu si acum credea, că i-s'a intemplat cev'a nenorocire.

Din nóptea, din care a condusu pre jun'a s'a soçia, diusulul nu fusese in cas'a veduveloru si acum apropiandu-se de ace'a cugetele lui sburáu la acea nópte fatala. Elu 'si batea capulu, că ore convenivá cu dens'a séu ba, si ore intempinalu-va diusulul cu ace'a-si síeila si grátiositate, cá mai înainte. Au dora contele au întielesu, că e greu bolnava si de ace'a l'a chiamatu? Nu, acést'a erá cu nepotintia, că-ci biletulu spunea, că s'a intemplatu ceva miraculosu. Tóte presupunerile lui nu condúceá la neci unu resultatu — uniculu lueru ce aveá de a-lu face erá se se grabésca câtu se póte de iute, spre a vedé si a audí singuru ce'a ce s'a intemplat. — Elu a calaritu mai repede cá ori cându in viétia sa. Cându a ajunsu la cas'a veduveloru, calulu seu erá albu de spume. Tragándu clopotielulu dela pórt'a din afóra cugetá in sine, ce curiosu, că diusulul, propriulu ei soçiu, trebue se clopotiésca, cá se i se dee intrare.

Unu servitoriu deschise pórt'a. Lordulu Arleigh întrebá, că aici este contele de Mountdean si capetá respunsulu afirmativu.

— Sperezu, că nu s'a intemplat nemicu insuflatoriu de grigia, dise elu.

Servitoriulu respunse, că in totu casulu s'a intemplat cev'a deosebitu, — elu altcum nu scie că ce, inse abia se póte crede, cá se se fi intemplat cev'a reu.

Si acum intrá diusulul in cas'a, in care petrecea jun'a s'a soçia o viétia atátu de solitaria si posomorita.
(Va urmá.)

Asia-i...

Asia-i sinulu fragedu cuprinsu de amoru,
Cá ceriulu cu stele serinu, fara noru, —
Cuprinu-i de sémțiuri dulci de placeri,
Cá flórea de zefire 'n diori de primaveri.

Celu care iubesc si este iubit,
E cá si-unu câmpu verde mândru infforitu;

Ér' anim'a celui respinsu in amoru,
E cá firmamentulu invelitu de noru;
Si anim'a celui ce-in vanu a iubit,
Este cá si-o flóre ce-a-învescedútu, —
Sinu-i cá o mare, cá si-unu oceanu
Adusu in miscare de vré unu orcanu.

SIMEONE P. DESSEANU.

In doru.

Preste locuri neámblate
Pân' la tine gândulu meu
Sbóra, — si cu scumpetate
'Ti saruta chipulu teu;

Cá-ci desí ne despartiesce
Sórtea 'n care adi trafnu
Peptulu nost' un'a simtíesce
Ne-am iubit, si ne iubimu!

In dar' cercu cu-a mea privire
Unu chipu mândru cá alu teu
Cá-ci n'afu...! Si-a mea iubire
Nu-i far' pentru sinulu teu!!

Deci traiesce fericita
Uita orice chinu si doru,
Te adoru — 'mi esci iubita
Si acum . . . si 'n venitoriu!!

Sórele adi va apune
Dar' mâni ér' va resarí
Si se pare cá ni spune:
'Vai ce dulce e viétia
Céloru ce se potu iubi!!“

IONU NITIU MACAVEIU.

Statistic'a casatoriei.

(Fine.)

Amu aretatú cãtu e de folositoare casatori'a, nu numai societatii, ci si individiloru.

Avemu dreptu proba nepomenit'a nuptialitate (sorti de a se casatori) a veduviloru. — Ea constituie cea mai mare lauda a casatoriei.

Déca cei cari au trecutú prin acésta incercare au voie de-a-o re'ncepe, déca suntú totú atâtú de numerosi cá si holteii (cei cari suntú acusatú cá au ilusiuni), caus'a este cá esperinti'a n'a potutu nimicu in contr'a acestoru ilusiuni, intr'unu cuventu, este cá aceste pretinse ilusiuni nu suntú asia de chimerice cum se pretinde si eta casatori'a reabilitata. Déca veduvii intrecu pe flacai in ardórea lorú pentru casatoria, numai este cu potintia de a vorbi reu de casatoria.

Inse se bagamu de séma. Acést'a comparatiune e delicata. Nu e destulu se cercetamu câti dintru o mia de holtei se însóra pe fia-care anu si câti veduvi, si de a compará. O asemenea lucrare nu ni-arú conduce la scopu. Cá-ci veduvii ajunsí la acésta stare in vârsta prea-inaintata, potú se fi pastratu o buna amintire de viétia conjugala si se nu se însóre. Cela ce-i condamna la veduvie nu este gustulu lorú personalu, ci vârsta lorú, infirmitatile lorú s. a. — Pentru a compará cu folosu nuptialitatea holteiloru cu ace'a a veduviloru, trebuie neaparatu se-i comparamu la ace'a-si vârsta.

In Oland'a, pe care o vomú luá de modelu, pentru-ca rezultatele suntú mai bine cunoscute, din 1000 flacai dela 25 la 35 ani, se însóra aprópe 110 pe anu, la ace'asi vârsta se însóra 356 veduvi, adeca de trei ori mai multu! Intr'o etate mai inaintata, deosebirea e inca si mai mare. Si pentru veduvii de 20 ani deosebirea e enorma: 290 veduvi se însóra la vârsta la care abia se însóra 4 holtei. — Si aceleasi rezultate se producu in tóte tierile: in Franci'a, in Engliter'a, in Elveti'a, in Germani'a s. a. m. d. Pretutindeni unde acésta cercetare s'a facutu, ea a datu aceleasi rezultate; nici-ai nuptialitatea veduviloru nu este atâtú de mare cá in Belgi'a, unde este de 504 pentru 1000 — adeca de 6 ori mai mare de cãtu a holteiloru.

E frumusu a aflá déca cei divortiatú impartasiescu cu veduvii acestu regretu pentru casatori'a ce au ruptu. Casatori'a nu le-a mersu bine; nu trebuie dér' se dorésca a reincepe esperinti'a facuta. — Totusiu veduvitií prin divortiu dela 26 ani in susu se însóra de dóue ori mai multu decãtu holteii. — Dela 40 de ani, veduvitií prin divortiu se însóra mai multu decãtu veduvitií prin mórte.

Potemu conchide de aci cumca casatori'a, in locu de a obosi pre cei cari o contractéza, le creéza din contra obiceiuri de care se despartu cu an'voia.

Acum se trecemu la femeí.

Aflamu in cea mai mare parte a tieriloru, rezultate analóge cu acelea ce am aflatu la barbati; inse aceste rezultate suntú mai puçinu sémítóre. Astfelu in Oland'a fetele se marita mai multu de la 25 la 30 ani; la acésta etate (30 ani) veduvele se marita de dóue ori mai multu de cãtu fetele, si acésta deosebire se vede la tóte vârstele. — Acelasiu lucru se vede in Elveti'a si in Engliter'a. — Inse suntú dóue esceptiuni: la Berlinu, unde veduvele dupa 30 ani, se marita in numeru egalú cu fetele, si in Franci'a unde veduvele se marita mai puçinu decãtu fetele, afara de veduvele tinere, pentru care in tóte tierile, veduvi'a pare a fi unu lucru fórte greu.

Din tóte acestea se vede apriatu cumcã casatori'a lasa atâtú barbatiloru cãtu si femeiloru cea mai buna

amentire; si pentru ace'a individií casatoriti odata, indata ce ajungu la statulu veduviei sémitiescu neajunsurile acestei stari, 'si vedu deprinderile lorú rupte, fericirea lorú sfarimata; sémitiescu urítulu si descuragierea cari î-i cuprindu, si cauta a scapá de ele prin o a dou'a casatoria.

Vióre si Scanteiutie.

Credinti'a este balsamulu care alina tóte suferintiele; necredinti'a este veninulu care ucide tóte sperantiele.

*

Unitatea neamului ómenescu nu este numai o dogma care póte fi si a fostu negata; nu este numai o frumósa inchipuire filosofica, care póte fi discutata. Este inainte de tóte unu faptu scientificu, care reese din aplicarea la omu a legiloru comune toturorú celorualalte fiintie organizate si vietuítóre. Si acestu faptu are o mare insemnatate; cá-ci singuru elu dá unu temeiú acceptabilu de tóte spiritele sãntei notiuni a fratiei toturorú ómeniloru.

*

Prietini'a greu se léga, usioru se strica; amorulu usioru s'aprinde greu se stinge.

*

Iubescu si admiru geniulu si talentulu, nu me inchinu inse decãtu virtutiei.

*

Ingratulu nu me mai turbura; ingratitudinea totu me revolta.

Neconsecintiele ómeniloru nu-i vatema decãtu pe densii, neconsecinti'a institutiuniloru póte fi vatematóre natiuniloru.

*

Virtutea care are nevoie de a fi mereu padita, nu pretiuesce costulu unei sentinele.

*

Caritatea nu cunósee nici drapelu nici hotare. Ea alérge spre nenorocire cá si mum'a la copilulu seu.

*

Nu dati niciodata sfaturi. Acei cari le asculta n'au trebuintia; cei cari au trebuintia nu le asculta.

*

Evenimentele mari ne facu cunoscuti altor'a si inca mai multu nóue insine.

*

Cinev'a iubescu: la dóuedieci ani o femeia, la treidieci femeile; la patrudieci ani pre femeia.

*

Flacarile cari mistuescu creéza in acel'asiu tempu. Ele distrugu oper'a ómenésca si descépta totu de odata féaternitatea internationala.

*

Amorulu e o nebulie placuta. — Ambitiunea o negliobie placuta.

*

Speranti'a e o prefaçia la cultulu nimicului.

*

A iertá o injuria, va se dica a provocá o alt'a.

Felurimi.

Portretele Majestatiloru Loru Regele si Regin'a Romaniei allaturate cá premia gratuite la numerulu 12 alu diariului nostru, aflamu cá au fostu primite din partea Abonantiloru nostri cu cea mai mare placere si bucuria, cá si unele cari representa pre antai'a parchia regala a Romaniei, pre cei mai gloriosi si gratiosi regenti ai tempului nostru.

Concursu literariu se deschide cu terminulu 18/30 Octomvre a. c. Se cere: **o novela originala** a carei'a sugetu se fia scosu din istori'a nostra nationala seu din vieti'a poporului romanu. *Premiulu e de 100 franci in auru.*

Mai departe: **o poesia** de orice cuprinsu si unu **studiu socialu** (despre vieti'a sociala, — femeia, — casatoria, — amoru seu altucev'a.) *Premiulu pentru facare deosebi e cate de 50 franci in auru.*

Póte concurge ori-cene. Lânga manuscriptulu provediutu cu óre-care devisa, dar' nesubsemnatu de auctoru, se se allature o epistola — contienendu in Iontru numele auctorului, ér' dinafora devis'a operatului.

Operatele se voru apreçia prin o comisiune de trei insi; si premiale se voru dá auctoriloru celoru mai bune operate, chiar 'si deca acelea nu voru coresponde intru tóte recerentialoru — presupunendu totusiu ca ele voru fi publicabile.

A se adresá pâna la terminele espusu la *Administratiunea diuar*. „**Amiculu Familiei**“ in *Gher'la* (Sz-ujvár — Transilvani'a.)

V. Alesandri laureatulu poetu alu giutei latine in caletori'a la Montpellier, in Franci'a, a fostu serbatoritu de toti. La castelulu Clópicu, lânga Montpellier, s'a datu si unu banchetu in onórea lui in diu'a de 7 (19) Maiu. Cu acést'a ocaziune domnisiór'a Cutiarida, studenta in medicina, autorizata de studentii romani oferindu bardului dela Mircesti o cununa de flori comandata la Nis'a a rostitu si urmatóarele versuri:

Fiiu alu Romaniei,
Geniu multu slavitu,
Pe pamentulu Franciei
Bine ai venit!
Toti Romanii in unire
Salutam cu bucurie
Stéu'a mândra din Mircesti,
Cá florile ce primesti!

Pe unu capetu de panglica a cununei erá scrisu: „*Illustrului poetu Vasilie Alecsandri!*“ — Pe cel'alaltu capetu: „*Studentii romani din Montpellier.*“ 7 Maiu 1882.

Jurnalu filoromanu in Vien'a. Jurnalulu hebdomedariu „Der Osten“ infintiatu de cunoscutulu publicistu din Bucovin'a d-lu Bresnitz, carele in tempu de cincisprediece ani a aparatu cu curagiu si perseverantia interesele romane in Vien'a in limb'a germana, a incetatu a mai aparé dupace d-lu H. Bresnitz a devenitu proprietariu alu Jurnalului vienesu „Morgen-Post“ carele apare in tóte dílele. „Morgen-Post“ este celu mai vechiu intre jurnalele vienesce ce aparu in tóte dílele, cáci deja numera alu 32 anu alu existintei s'ale. Jurnalulu „Morgen-Post“ va representá, intocmai cá si „Der Osten“ interesele romane cu tóta energi'a si dreptu ace'a recomandam Jurnalulu „Morgen-Post“ cu tóta caldur'a atentiunii publicului romanu. „Morgen-Post“ apare in tóte dílele, chiar' si in Dumineci si serbatori, éra pretiulu abonamentului pe luna este 1 fl. 50 cr. Pentru scrisori si speditiuni de bani ajunge adres'a: Journal „Morgen-Post“ in Vien'a Kolingasse 17. (2.)

Avisu. Membrii „*Conventrei teologiloru absoluti la anulu 1878 in Seminarulu gr. cat. din Gher'la*“ suntu prin acést'a aviasati, cá dupace in anulu acést'a e de a se tiené I. adunare generala, — se binevoiesca a-si dá opiniunea façia de loculu si diu'a adunarei, si a-si notifiçá ubicatiunea impreuna cu post'a ultima, cá asiá se se póta face de tempuriu pasii prescristi de statute. — Parerea mea individuale e, cá adunarea se se tiená in Deesiu, — unde va fi si „Adunarea asociatiunei transilvane,

pentru literatur'a si cultur'a poporului romanu“ — in dílele de 26 27—28 Augustu n. Decum'va éra ar' fi se se tiená in vre-o comuna din giurulu Deesiuului, atunci diu'a de 25 ori 26 ar' fi mai potrivita pentru tienerea acelei'a, — de-órece eu din 28 Augustu inainte nu asiú mai poté participá la ace'a. — Sperezu cumcá spiritulu pacei, si iubirea si concordia fratiésca, care ne-a fostu asociatu in cursu de 4 ani ne va insoci si acum! La reverdere! Salutari cordiali. Blasiu, 16 Juniu 1882. *Presiedintele.* (2)

Unu clopotu monstru. „Gros Paul“ noulu clopotu alu catedralei din St. Paulu, a sositu la Londr'a dupa o caletoria plina de accidente. Turnatu la Loughborough, comitatulu de Leicester, acestu enormu clopotu, ce cantaresce aprópe 17 tone, a parcursu pe unu caru de lemne trasu de o locomotiva, o distantia aprópe 40 de leghe.

In tóta lungimea drumului o imensa multime de lume s'a dusu cá se-lu vada in trecerea lui; la intrarea si la esirea din orasie, acestu clopotu giganticu erá insocitu de procesiuni ce pareau a nu se mai terminá. Clopotulu erá escortatu de o trupa de sergenti si gendarmi. Fará de acést'a escorta, elu ar' fi fostu in periculu de a fi desfiguratu de numerose inscriptiuni, pe cari lumea incérca a le face cu cutitele.

Marele clopotu dela Saint-Paul a suferitu in drumulu seu unu accidentu neplacutu; aprópe de Fenny Stratford s'au cufundatu rótele in pamentu, si a trebuitu 3 díle de munca grea pentru a le scóte iarasi.

Elu va fi asediatu in turnulu unde este si ceasornicul. Numerose masini si franghii metalice, de cari se servescu artileristii regali pentru a redicá tunurile cele mai grele, au fostu imprumutate pentru operatiunea complicata a radicaririi acestui clopotu monstru.

Clopotulu de Saint-Paul, turnatu din cupru si staniu curatu, va fi auditu la o distantia de dóne-diecei leghe. Afara de functiunea s'a dílnica de a bate órele, elu va anuntia mórtea si inmormentarea membriloru familiei regale, a episcopului de Londr'a, a decanului catedralei si a lord-maiorului.

Unu copilu ucisu de clotiani. — Din Finisterre se anuntia urmatoriulu casu ingrozitoriu. Pilotulu Jacobu traiesce de câteva septemani cu femeia s'a si unu copilu de doi ani intr'unu bordeiu stricatu, aprópe de apa. Intr'o deminétia se descépta nevést'a lui Jacobu si se mirá cá copilulu n'a facutu gura tóta nóptea, ce'a ce nu se mai intempláse. Ea se scolá ingrigiata, apinsse luminarea si se apropiá de léganu. Ce'a ce vediu fu atátu de grozavu, încátu dându unu tpetu cadíu lesinata. Desceptandu-se si barbatulu, alergá in ajutoriu si aruncá o privire in léganulu, in care copilulu jacea ucisu si mai de totu mancatu de clotiani. Animalele, de care erá plinu bordeiulu, muscaserá mai antaiu pe copilu de brigata, apoi i-a rosu tóta carnea pana la osu.

O gresiala neplacuta. — Principele mostenitoriu alu Germaniei avea se tréca printr'unu satu din provinci'a Pommern. Pentru a-i face o primire placuta, invetiatoriulu comunalu a compusu unu cântecu cu care avea se fia primitu principele de catra copii din scóla.

Bietulu dascalu neavendu haine de gala, s'a dusu in orasiu la unu croitoriu, si si-a poruncitu unu costumu completu negru cu conditiune de alu platí in siese rate lunare. Croitoriulu intardiandu cu lucrulu, a sositu cu costumulu cu o ora mai inainte de a trece principele prin satu. Dascalulu nostru se imbracá repede, si luandu in primire contulu croitoriului, 'lu pune in pósnariulu fracului unde eráu si alte hártii.

Printiulu mostenitoriu sosese si asculta cu mare atentiune atátu poesi'a cátu si music'a cântecului. Dupa acést'a Alteti'a S'a cere dascalului textulu acestui cântecu, acést'a repede baga mân'a in busunariulu fracului si ofere principelui o hártie pe care o da in primire unui adjutantu.

Dupa ce a plecatu inaltulu óspe, nenocritulu dascalu descopere cá in locu de textulu poesiei a datu contulu croitoriului.

Ce e de facutu? Elu se consultá cu primariulu, cu sub-prefectulu, cu judecatoriulu de ocolu, precum si cu alte persóne, dar' inzedaru, cá-ci nimeni n'a potutu se-i dee nici unu consiliu cum se iésa din incurcatura.

Dupa o truda de trei zile dascalului potu reintra erasi in liniscea s'a, ca-ci s'a pomenitu cu o adresa din partea cabinetului princului, prin care i se tramite contulu achitatu, cerendu-i in schimbu textulu canteului.

Rescol'a din Irlanda. Suntu mai multi ani decandu in nenorocit'a Irlanda domnesce o situatiune din cele mai triste. Seraci'a Irlandejiloru e proverbiala si cu tote acestea guvernulu englesu n'a facutu nimicu pentru acestu poporu, impinsu la acte de desperare numai de o miseria nesuferibila. Pe candu adi anarchi'a s'a intinsu in tota tier'a si omorurile agrarie se inmultiescu, parlamentulu din Londr'a si guvernulu englesu se ocupa de Africa, Asi'a si de tota lumea fara a lua seriose si eficace mesuri pentru pacificarea definitiva a insulei. Acum se vorbesce deja de o rescola. O depesia din Londr'a, cu dat'a 5 Junie spune: „Politi'a trebuie se fi primitu sciri seriose si precise in privint'a unei rescole inarmate in Irland'a, ca-ci comandantulu din Dublinu a datu unu ordinu confidentialu catra autoritatile militare inferioare ca se fie gat'a tote soiurile de arme, ca in ajunulu unei batalii. Artileri'a de asemenea e pregatita pentru ori ce intemplantu si tote punctele militare mai insemnate din Dublinu suntu ocupate. Totu-odata polit'a a descoperitu adi deminetia intr'unu grajdu ca la 100,000 cartusie ascunse, cateva mii de puscii si baionete, 25 ladi mari cu revolvere si alte arme, tote impachetate spre a fi tramise in Irland'a. In grajdu nu s'a aflatu nimeni si pana acum nu s'a facutu arestari.“

O adeverata sentintia salomonica a datu cunoscutulu juristu americanu Kent. Unu hotiu furase unei societati, ce dormia intr'unu cortu de guma, diferite obiecte pretioase. Elu facuse cu cutitulu o taietura prin care a intratu cu capulu, umerulu si man'a dreapta si a comis furtulu. Aparatoriulu acusatului combatu posibilitatea furtului, dicandu ca este prea mica taietur'a pentru a poté intrá unu omu. Kent, care era convinsu de vin'a acusatului, condanna capulu, umerulu si man'a dreapta a aceluia la doi ani inchisore, dandu-i voie de-a face cu restulu corpului ce va voi.

Remediu in contra differitei (anginei.) Dlu Gustavu Deegen din Köstritz comunica urmatoarele in interesulu generalu: „Eu am adunatu si useatu din plantatiunile mele ale arborului vindecatoriu de friguri (Eucalyptus globulus) cantitati considerabile de foi. Aceste foi fierte in apa, beute ca ceaiulu seu facundu-se gargara ser'a si demineti'a suntu, dupa profesorulu Moszler si multi alti medici renumiti, prea-binefacutoare pentru organele de respiratiune si au produsu cu deosebire in contra mai susu numitei maladii rezultate adeveratu surprindetore. In interesulu multor'a, atragu atentiunea mai alesu a mediciloru, ca voiu dá cu placere aceste foi fara plata, anume bolnaviloru de anghina si ca me voiu multumi a primi scrisori prin posta despre rezultatele obtinute.“

Ouale artificiale. — Éta o noutate care ne va impedeá de siguru de a manca omlete, celu puçinu pentru catv'a tempu.

Veti crede ore, cetitori cari ve dedati la placerile oualoru copte, ca se fabrica oua false?

Albusiulu este o amestecatura de puciosa, de carbune si de materii grase, legate cu mucelaginoase.

Galbusiulu este unu compus de sange, de fosfatu de calciu, de magnesia si de muriatu de amoniacu combinatu cu acidele oleice si margarice; colorea i se dá cu galbenu de chrom.

Credeti ca pote nemilostivulu fabricantu se opresce aici si ne dá celu puçinu o adevereta coca, in lipsa de altcev'a.

Gresiala! Cój'a este asemenea falsa. Ea se obtiene scurgendu intr'o rásnita de pamentu de ole, gyps, carbonat de varu si oxid de feru.

Uf! Crutia-ti-me de a ve esplicá cum se introduce licuidulu in cója.

Unde ore se va oprí falsificarea, o mare Dommedieule!

Scen'a se petrece intr'o sala de clinica. Profesorulu si unu elevu internu ajungu inaintea patului unui bolnavu, a carui stare era primejdioasa.

Profesorulu: Ce ai face d-le candidatu deca ti s'ar' aduce unu bolnavu intr'o ast'feliu de stare?

Candidatulu: Ti l'asiu tramite d-t'ale, d-le doctoru.

Pe drumulu de fieru. La o gara de a dou'a mana, unu domnu se suie intr'unu vagonu, ocupatu deja de unu altulu cu femeia s'a si cu unu copil de itfia, carui'a tocmai i-i esiau dintii. Noulu venitu fumá o țigara, abia se asiedia inse si celualtu 'lu apostrofa cu nise cuvinte grosolane:

— Pentru ce fumezi? e prostu lucru se fumeze cineva aici, candu suntu si femei.

Fara a-si pierde cumpetulu, acest'a respunde:

— Fumezu, ca se gonescu odorea acest'a nesuferita.

Necrologu. *Mari'a Centea ved. Criste* dupa unu morbu greu de plumani, a repausatu in 13 Juliu a. e. la Clusiu, in etate de 25 ani. — Repausat'a a fostu mare cultivatoria a scenei si prin debutarile s'ale artistice a storsu adese vii aplause dela multimea ce scie apretini frumoasele arte. — Fiai repausulu liuu si amentirea beneventatata!

— **Actii si Scrisuri fonciare de-a bancei „Albin'a“** se cauta spre cumperare. Ofertele suntu a se face la Redactiunea acestui diariu, care are comisiunea de-a cumpera, cu pretiuri catu de puçinu reduse, unu numeru mai mare de atari chartii de valóre.

Post'a Redactiunei.

Cei ce nu voru fi primitu portretele Majestatiloru Loru Regele si Regina Romaniae se reclameze si li se voru tramite indata; — asemenea si acei a caror'a le lipsesce vre-unu numeru din diariulu nostru.

— In numerulu armatoriu se voru inchia toti articlii a caroru publicatiune urmeza acum; si in nrulu 16 vomu incepe publicarea mai multoru articlii noi forte interesanti — introducundu si unele imbunatatiri in diariulu nostru.

Cele mai bune	Masine de sortiatu Bucate	Cele mai bune
Originale	Trieure (Venturatorie cu ciure.)	Mayer
25,000 Masine suntu in folosintia		Se se pot-tesca Marc'a Fabriciei
	A se adresá la J. GROSSMANN	
Strat'a Vatiului 76.	BUDAPEST	Vaitzner strasse 76

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**

Imprimari'a „Aurora“ p. A. Todoranu in Gherla.